

COLORADO

Tävlar i Amerika

en roman av
Helena Mansén

ISBN 978-91-980390-4-7
© Helena Mansén 2013
Spritz Media HM, www.spritzmedia.se
Omslag och illustrationer: Helena Mansén
Tryck: ScandBook AB, Falun 2013

*Med vinden i man och svans
spränger han fram
hovar formade för snabbhet
stark, obändig, fri
vacker och klok
Han är din vän
om du förtjänar det*

*Med vinden i man och svans
ser han sin omgivning
näsborrar, ögon, öron
att uppfatta allt
modig, snabb, vänlig
Han gör allt för dig
om du visar honom vägen*

Ordförklaringar finns längst bak i boken.

*Resumé från första Colorado-boken,
COLORADO - Galopphästen från vildmarken.*

Tuva är arton år och arbetar med galopphästar på Täby Galopp. Hon är en lärlingsjockey och började rida lopp för ungefär ett halvår sedan. Hon har redan hunnit vinna nio gånger. Den första hästen hon gick in i vinnarcirkeln med var Rival, hennes älsklingshäst i stallet.

En dag i februari kommer en ny häst till stallet. En häst som inte ser ut som en vanlig galopphäst. Han är en brun och vit paintfärgad skäck. I början kan hon knappt tro att det är en galopphäst men blir snabbt förtjust i honom. Så mycket att Rival får finna sig i att vara på delad första plats, när det gäller hennes hjärta.

Även Ida blir stormförtjust i honom. Ida är tretton år och hon brukar komma och hjälpa till i stallet när hon är ledig från skolan. Hon drömmer om att bli en jockey som Tuva,

Men, fastän Colorado är en väldigt snäll häst har de problem med att vänja honom vid sadel. Det verkar som om han varit med om något traumatiskt och de kan inte lista ut vad det är. Han stegrar sig och stampar konstigt med framhovarna så fort de försöker spänna sadelgjorden på honom. Till en början måste de helt enkelt träningsgaloppa honom barbacka.

Men Colorado visar snart att han är en häst utöver det vanliga. Och den snabbaste häst den buttre tränaren Bernie någonsin haft i sitt stall. Han anmäls till Svenskt Derby - Sveriges största lopp för treåriga hästar.

Fler problem uppstår. Galoppförbundet vill inte erkänna honom som engelskt fullblod då de inte kan hitta honom i galopp-databasen. Något konstigt är det med hans härstamning.

Både Bernie och Tuva tror att de egentligen är emot att en skäckig galopphäst ska vara på galoppbanan, överhuvudtaget. Liksom tränaren Bill Lundqvist som gör livet surt för dem med elaka gliringar. De misstänker också att Lundqvist ligger bakom flera allvarliga händelser som Colorado råkar ut för.

Den irländske hinderryttaren Kevin börjar jobba i stallet. Och Tuva som hade bestämt sig för att inte fastna för någon kille, på bra länge. Men det var inte lätt att motstå hans glittrande gröna ögon.

Colorado blir redo att starta i lopp. Och Bernie ser ingen annan råd än att Tuva får resa till USA där han är född, på Great Spirit Ranch som ligger utanför Manitou Springs - i *staten Colorado*. För att ta reda på sanningen om hans ursprung.

Ranchen ägs av den över hundraårige gamle arapahoeindianen Yuma. Hans barnbarns barnbarn Paco, femton år, är också ofta där och hjälper till.

Det visar sig att det faktiskt blivit en del strul med Colorados papper. Historien rullas upp, att han är född uppe i bergen bland mustangerna - och kanske till och med är en mustang! Ingen vet med säkerhet.

Till slut kan i alla fall Colorado starta och han är med i Svenskt Derby. Och slår alla med häpnad.

När denna berättelse - *Colorado - Tävlrar i Amerika* - tar vid, har det gått två månader.

1.

COLORADO HÖJDE HUVUDET, näsborrarna vibrerade. Hans muskulösa bruna och vitskäckiga kropp var på helspänn. Tuva kände sig liten bredvid honom och höll ett säkert tag om ledtygeln. Hans man fladdrade i vinden, liksom hennes tjocka mörkbruna hår.

Vinden kom inte från någon bergssida eller något vidsträckt kapplöpningsfält. Utan från dånande flygplansmotorer på en gigantisk jumbojet, som stod parkerad tjugo meter därifrån. Vinden förde dessutom med sig en frän doft av fotogen vilket gjorde Colorado lite orolig.

Tuva smekte hästen över halsen. Hon var glad över att han hade fått lugnande medel och att de hade satt på honom öronhuvan som stängde ute det mesta av det öronbedövande ljudet.

Colorado såg trots allt inte alltför rädd ut. Det slog henne att han hade varit med om det här en gång förut. Då han lämnade sitt hemland USA för att bli galopphäst i Europa. Först England sedan Sverige. Nu skulle han återvända, få se sina barndoms trakter på Great Spirit Ranch, i staten som han var döpt efter - *Colorado*.

”De säger att vi kan lasta honom nu!” skrek Bernie och försökte överrösta flygplansmotorerna, där han skyndade sig fram kånkande på två väskor.

Tuva vände sig frågande mot honom. Hon såg bara att han rörde på munnen. ”Vad?!” ropade hon.

Bernie viftade och gestikulerade med armarna, gjorde pekande rörelser till trucken som var på väg mot dem, lastad med hästboxen, en containerlik anordning som skulle lyftas in på planet. Ett annat fordon anlände också, med en kärra efter sig där Colorados packning låg. Hö för resan, lite havre, ryktborstar, träns, sadel,

täcken, benlindor och mycket annat som en galopphäst kunde tänkas behöva.

Det pirrade i Tuvas mage när hon ledde runt Colorado i väntan på ytterligare klartecken. ”Varför kommer inte Kevin?” mumlade hon otåligt och blickade ideligen bort mot terminalen.

”Ni kan komma nu!” skrek mannen som ansvarade för lastningen. ”De andra hästarna är redan på plats.”

Tuva hade hört att två hopphästar också skulle vara med på planet. De skulle visst delta i en Grand Prix-hoppning i New York, där planet skulle mellanlanda.

Hon nickade åt mannen, spanade än en gång mot terminaldörrarna, och äntligen - där var Kevin! Hon vinkade åt honom att skynda sig.

Kevin gick med långa steg och hade ett stadigt grepp om baggen. Han log muntert och den röda kalufsen fladdrade i draget från flygplansmotorerna. Tuva log lättat tillbaka. Skönt. Alla var på plats. Hon hoppades att Colorado var villig att stiga på hästboxen. Han kunde vara lite knepig ibland när det gällde vanliga hästtransporter. Vore ju inte så bra om han skulle försena flyget.

Kevin kontrollerade benskydden, de satt som de skulle och han gav sedan det paintfärgade skäckiga fullblodet en klapp på baken. Colorado sneglade på honom.

Bernie lämnade över hästens tull- och vaccinationspapper till lastmannen. ”Han behöver mer lugnande medel. Har inte veterinären skommit än? Han borde varit här redan!”

”Fick just meddelade att han är på väg. Borde vara här när som helst. Vi tar upp hästen på boxen så länge, så kan veterinären ge honom lugnande innan vi tar ombord boxen på planet.”

”Okej.” Bernie tog av sig kepsen och strök bort svetten från hjässan.

Tuva vände sina djupblå, nu ängsliga, ögon mot Kevin.

Han rörde vid hennes arm. ”Du är ju mer nervös än hästen. Vi kanske ska säga till veterinären att ge dig en injektion också när

han ändå är i farten.”

Hon grimaserade. Men var glad över att Kevin var där. Bernie kändes inte som något större stöd, han var minst lika nervös som hon själv. Men Kevin var lugn som en filbunke. Ingenting kunde rubba honom.

”Det är så skönt att du är med”, sa hon och lutade huvudet mot hans bröst.

Han lade armarna om henne och strök undan några hårtestar. ”Det vet du, att jag alltid finns här för dig. Och det ska bli väldigt roligt att åka med, att få se Colorado i hans barndoms trakter.”

Hon nickade instämmande. Sedan såg det ut som om hon kom på vad han hade sagt och tittade upp mot honom med allvarsam min. ”Menar du det?”

”Absolut, det ska bli jättekul!”

”Nej, jag menar det där andra.”

”Vilket?” Han låtsades oförstående men hon hann uppfatta en okynnig glimt i hans gröna ögon.

”Det där du sa.”

”Vad?”

Hon boxade honom lätt i magen. ”Försök inte slingra dig nu!”

Han harklade sig kraftigt. ”Åh, du menar det där jag sa innan?”

Hon knyckte trumpet på nacken och snörpte på munnen. ”Jag förstår, så mycket var de orden värda”, sa hon låtsassurt.

Han skrattade och kramade henne ännu hårdare. Colorado vispade upp och ner med huvudet. ”Klart jag menade det. Jag finns alltid här för dig. Du kan vara lugn. Du är den underbaraste tjej jag vet.” Han tänkte efter. ”I alla fall som jag träffat den här dagen”, retades han.

Hon gav honom en ilsken blick men flinade sedan och kramade tillbaka. Hon hade aldrig känt sig så trygg och glad med någon kille, så som hon gjorde med Kevin.

”Nå, kommer ni någon gång?” Bernie lät otålig.

De ledde Colorado mot containern.

”Tuva! Kevin! Vänta på mig!” En gäll stämman hördes ifrån terminaldörrarna. ”Jag fick plats!”

De vände sig förvånade om. En liten tunn ljushårig figur hopade och skuttade mot dem, lycklig som en nyutsläppt kalv på grönbete. Ryggsäcken slängde och dängde över ena axeln.

”Ida!”

Det hade varit planerat att Ida skulle komma med reguljärt flyg, ett par dagar senare. Hon hade fått en månads ledigt från skolan med villkoren att hon skulle läsa själv och göra läxorna hon fått med sig.

Nu slängde hon sig i famnen på dem! Tuva skrattade samtidigt som hon försökte hålla fast Colorado som började steppa sidledes. ”Vad roligt att du kom med!”

”Det blev en avbokning och de ringde i morse. Bernie är min förmyndare på resan.” Ida vände sig till Bernie. ”Hej pappa!” skojade hon.

”Hej min dotter”, skämtade han ömt tillbaka, en ovanlig känslottring från den annars så bistra tränaren.

Tuva stirrade ut honom med en förvånad anklagande min. ”Och ingenting sa du om att hon fick plats!”

Bernie slog ut med händerna och såg urskuldande ut. ”Jag glömde.”

”Nu måste ni lasta på hästen om ni vill åka med!” hojtade transportkillen.

”Tar du honom?” Tuva lämnade över grimskafvet till Kevin. Hon började bli alltför nervös själv.

”Javisst!” Kevin tog tag i grimskafvet och gick lugnt men bestämt mot containern, som om han var på väg in i hästens vanliga box. Colorado frustade osäkert, stannade till och vippade fram och tillbaka med öronen under den lilla hättan han hade på sig.

”Kom nu, grabben! Det är ingen fara.” Kevin gav honom en lätt klapp på halsen och gick framåt igen. Colorado suckade, sänkte huvudet och följde efter upp för den lilla rampen och in i boxen.

”Bra pojken, jätteduktig kille!” Kevin satte fast honom och stängde boxdörren. Det var lite lugnare inne i containern, motorlånet blev dämpat där.

”Du måste komma ut därifrån nu! Vi ska lyfta den ombord nu!” ropade transportkillen.

”Veterinären måste komma och ge honom mer lugnande först!”

”Bäst han kommer med det snaraste! Vi måste ta upp containern nu!” fortsatte transportkillen stressa på dem.

Tuva bet ängsligt på naglarna och andades djupt. Bernie rättade till kepsen. Ida rullade en hårslinga på pekfingret.

Kevin trotsade transportkillarna och stod fortfarande kvar inne i containern så att hästen skulle känna sig trygg.

Då rullade en röd bil med vit text fram mot dem - *Distriktsveterinären*.

”Äntligen!”, pustade Bernie.

Veterinären undersökte Colorado snabbt och gav honom sedan injektionen med lugnande medel.

Med andan i halsen stod de kvar på marken och såg hur en kranbil lyfte upp containern med Colorado inuti och sköt in den genom flygplanskroppens höga lastlucka.

Tuva vred händerna så knogarna vitnade. Så här hjälplös och orolig hade hon aldrig känt sig förut. Inte ens inför att rida i ett stort lopp som Svenskt Derby med en miljon kronor till vinnaren. Även fastän hon visste att flygpersonalen var proffsiga och hade gjort det här många gånger förut, att hästar ideligen reste över hela världen, att Colorado fått tillräckligt med lugnande för att inte bry sig, var hon ängslig. Och även om han skulle tycka det var otäckt så stod han i en säker och bra box med tillgång till vatten, och när det lugnande släppt skulle han även kunna äta hö och ha det bra.

Kevin lade armen om henne igen. ”Allt kommer att gå jättebra.”

Hon nickade sammanbitet.

Colorados och deras packning, som genomgått vanlig scanning, togs om hand av lastpersonalen och de fick gå uppför trappan och sätta sig i planet.

Tuva och Kevin gick direkt ner i bagageutrymmet för att se hur Colorado tog det. Han stod i säkerhetsboxen och kunde både se och höra de andra hästarna.

Tuva klappade honom på den lena mulen och såg på hans halvslutna ögon att det lugnande medlet börjat verka. Han var helt avslappnad och stod bara och dåsade.

Det fanns några säten där hästskötarna kunde sitta och Kevin och Tuva slog sig ned på ett par platser, framför en man som passade hopphästarna.

Kevin såg på Tuva som, tvärt emot sitt vanliga glada förväntansfulla jag, nu såg glåmig och stirrig ut. Hon drog ideligen med händerna genom håret och rättade till sina jeans och mörkblå jumper, överdrivet mycket.

”Allt kommer gå bra”, upprepade han.

”Jag vet, kan inte hjälpa att jag är så spänd. Har aldrig flugit med en häst förut och det känns så enormt att ta med honom ända till USA.”

”Där han ska tävla i ett stort internationellt lopp som han blivit inbjuden till. Se på hopphästarna där. De har säkerligen flugit massor med gånger. Det är ingenting för dem, inte märkvärdigare än att människor flyger fram och tillbaka.”

Tuva log och lutade sitt huvud mot hans axel. ”Jag vet, jag vet. Du har rätt.”

Planet taxade ut på startplattan, satte iväg och lyfte mot skyn.

På väg, tänkte hon och slöt ögonen. Nu var de verkligen på väg. Hon öppnade ögonen en kort stund och såg att Colorado stod lugnt och slumrade. Hon blundade igen och försökte vila.

Ida hade en fönsterplats bredvid Bernie, uppe vid de vanliga passagerarsätena. I knät låg hästboken ”Sagan om Secretariat”, men hon var för spänd och lycklig över att få följa med, för att kunna läsa. Bernie konstaterade att hon såg ut att må bra och tog upp sin tidning.

Om sisådär sju timmar skulle de mellanlanda i New York, och tre timmar efter det skulle de landa i Denver, Colorado.

Tuva tittade ut genom flygplansfönstret och medan hon förundrades över alla molnformationer tänkte hon på vilket fantastiskt år det hade varit.

Hon var arton år och hade redan vunnit många lopp. Hon var liten till växten och hade inga problem med vikten, vilket förstas var en klar fördel när man var en jockey. Vältränad och stark trots sina ynka etthundrasextio centimeter och fyrtonio kilo. Det gjorde att hon fick många ritter och fler chanser. Hon älskade verkligen sitt yrke. Att dagligen få umgås med de fina fullblodshästarna, rida dem i träning, se dem utvecklas och sedan tävla med dem. Rival var den första hästen hon vunnit med och tillsammans hade de också erövat Vinterkungens Stora Pokal. Han stod också i Bernies stall där hon jobbade.

Men mest fantastiskt av allt var Colorado, som kommit till stallet i vintras. Hon fnissade för sig själv. Colorado som verkligen inte såg ut som andra galopphästar! Han var inte enfärgad som de brukade vara. Utan paintfärgad brun med flera oregelbundna vita fläckar över hela kroppen och fyra vita ben. Man och svans gick i tre färger, brunt, vitt och lite svart. Han såg mer ut som en indianhäst än en galopphäst! Och det var också vad en del hade kallat honom för. En del på ett nedlåtande sätt. Men de flesta tyckte han såg helt underbar ut.

Efter en del problem med att vänja honom vid sadeln, hade hon tävlat med honom i lopp och han hade varit helt överlägsen! Tillsammans hade de till slut vunnit det finaste av alla lopp för treåriga hästar, Svenskt Derby!

Tuva lutade sig tillbaka i flygplanssätet, blundade och log. Kevin sneglade på henne och undrade i sitt stilla sinne vad hon tänkte på.

Och så var det det här med hans ursprung! Tuvas leende blev ännu bredare. Han var född i staten Colorado i USA och det hade varit en del oklart med hans härstamning. Galoppförbundet hade först gett honom startförbud. Men när hon åkte till Manitou Springs, till Great Spirit Ranch där han var född, fick hon med uppfödarens, den gamle arapahoeindianen Yumas, hjälp allt uppklarat. Fast egentligen uppstod då ännu fler frågetecken. Yuma, som säkerligen var över hundra år, och hans barnbarns barnbarn Paco, femton år, berättade att Colorados mor Little Squaw hade skenat upp till bergen under en storm, anslutit sig till de vilda mustangerna och där fött sitt föl. När de sedan fångade in Colorado och hans mor, fanns det ett föl till i flocken som såg likadant ut.

Tuva tittade ut på molnen igen.

Och de hade inte varit säkra på om de fått med sig rätt föl till ranchen. Men deras Colorado var ändå registrerad som fullblod. Och han var snabb!

”De delar ut frukost där uppe, jag går och hämtar”, sa Kevin.

Hon nickade. Efter derbysegern hade han fått ta det lugnt ett tag. I september hade han tävlat i ett stort lopp på Täby Galopp och mötte då för första gången äldre hästar. Men det bekom honom inte alls. Han vann lätt. Sedan kom inbjudan från USA att delta i Breeders Invitational Handicap under den stora Breedershelgen på Churchill Downs i Kentucky. Helt otrolig känsla! Yuma och Paco som hade rest till Sverige för att se Colorado i derbyt ville gärna att de besökte dem. Så nu var de på väg. Allihop, Bernie, Kevin och Ida. De som inte trodde på henne först, att Colorado var född uppe i bergen bland mustangerna. Jo, Ida hade trott på det. Nu skulle de i alla fall få se! Först tre veckor på Great Spirit Ranch, utanför Manitou Springs i Colorado. Sedan loppet på Churchill Downs. Det skulle bli så roligt och spännande! Och det pirrade nervöst i magen.

Tuva suckade lyckligt och vände sig leende mot Kevin när han kom med frukostbrickan. Och hon hade träffat Kevin! Killar var något som hon inte hade tänkt involvera sig med igen, inte än på ett bra tag i alla fall. Hade hon trott. Men Kevin hade börjat jobba hos dem i stallet, och han var envis som få.

Hon fnissade mot honom.

”Vad?” Han såg frågande på henne.

Hon ruskade på huvudet och log. ”Inget.” Sedan tog hon itu med frukosten. Det skulle smaka gott. Tänk, att de äntligen var på väg!

